

Pavol Zemko

***DUCHOVNÝ OTEC AUGUSTÍN DRŠKA
V MOJICH SPOMIENKACH***

Elektronická publikácia

ISBN 978-80-89979-09-7

Obrázok vpredu:

<https://www.google.sk/search?q=Ludanice,+kostol,+foto&tbm=isch&source=iu&ictx=1&fir=koFLqBm-cEax0M%253A%252CYgOjNyyMFDZ4iM%252C&usg=AI4-kShuURWGPnauR2ytiXCcJITYNe49g&sa=X&ved=2ahUKEwiw7ZO07ITfAhWolIsKHR1CBesQ9QEwAHoECAUQBA#imgsrc=gaR04lhteKHUiM:>

Vsdp. Augustín Drška, dekan – farár

Narodil sa februára 1939 v Kútoch. Po štúdiách na Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulte v Bratislave bol vysvätený za kňaza biskupom Mons. dr. Ambrózom Lazíkom, trnavským apoštolským administrátorom. Kaplánoval v Tvrdošovciach, Trnave a v Topoľčanoch. Od jesene 1974 do júla 1989 bol farárom v Ludaniciach s filiálkami Dvorany nad Nitrou, Mýtna Nová Ves a Kamanová. Následne sa stal dekanom – farárom v Malackách, farárom v Bratislave – Vrakuni, Kuklove, Bratislave – Dlhých Dieloch a Čároch. Odtiaľ odchádza na zaslúžený odpočinok do farnosti Bratislava – Kráľovnej Pokoja na Teplickej ulici ako výpomocný duchovný. Zomiera v Bratislave, kde boli v Katedrále sv. Martina pohrebné obrady vedené Mons. dr. Stanislavom Zvolenským, bratislavským arcibiskupom – metropolitom. pochovaný bol v rodných Kútoch Mons. Rudolfom Balážom, banskobystrickým biskupom – spolužiakom z ročníka v seminári v prítomnosti Mons. Jána Sokola, trnavského emeritného arcibiskupa.

Môj život s Gustinkom Drškom

v rokoch jeho pôsobenia na fare v Ludaniciach 1974 - 1989

Bol som malý chlapec, keď k nám na jeseň v roku 1974 prišiel topoľčiansky kaplán Augustín Drška za farára, štvrták po Prvom sv. prijímaní. Učil ma jeden rok náboženstvo v našej malej *Základnej deväťročnej škole pre 1. – 5. ročník v Kamanovej*, ktorá je jednou z troch filiálok farnosti Ludanice v topoľčianskom dekanáte. Upútal nás premietaním filmov, nálepkami a či pečiatkami za nedeľnú sv. omšu, vysvedčením na polrok ako i na konci školského roku, veselosťou – zábavou a vtipom, ktorý umocňoval jazdou auta po *dedine* (najstaršia časť našej obce – dodnes so slepou ulicou, odkiaľ vedie len poľná cesta na *kanál* – k potoku a na *drík* – k rieke Nitre) tak, že si nás všetkých naložil do auta a aj do kufra a urobil s nami jedno koliečko. No bol aj za disciplínu, keď som sa otočil, už aj ma vyťahal za uši. Alebo neskôr v kostole sám alebo skrze miništrantov napomínal vyrušujúce deti. A či cez žalm vo sv. omši vyšiel cez sakristiu von a pohnal ľudí, čo boli vonku do vnútra kostola tak, aby stihol cez *alelujový verš* prísť k oltáru a pokračoval vo sv. omši.

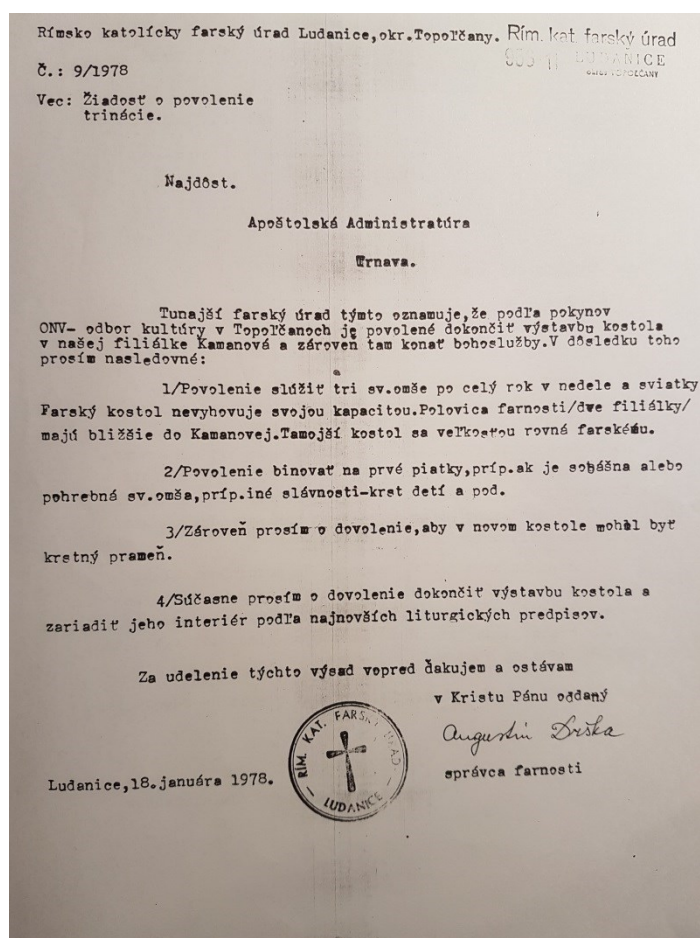
Moje vysvedčenie z náboženstva

Aj keď sme potom tradične od piatej triedy chodili z Kamanovej do školy v Preseľanoch, hrubá a zakonzervovaná stavba nového kostola bola u nás zatvorená bez možnosti sláviť bohoslužby, chodili sme na sv. omše či už do Preselian alebo Topolčian, predsa len sme aj kvôli nášmu pánu farárovi chodili autobusom do Farského kostola Najsv. Trojice v Ludaniciach – za svojim vlastným pastierom, ako nám to pripomínal vdp. farár Anton Štítňý z Preselian. Pán farár Drška prispôbil autobusom sv. omše tak cez týždeň ako i v nedeľu, a preto museli byť krátke s homíliou poctivo vždy naklepanou zavčas ráno na písacom stroji na fare a vložené do breviára, s ktorým chodil vždy v ruke na sv. omše. Ak nás autobus nevzal (my sme išli až na poslednú zastávku pri kríži, čo bola južná hranica našej farnosti a to teda boli tlačénice a vadenice), alebo ak sme zmeškali, museli sme ísť 4 km domov peši po frekventovanej ceste bez chodníkov na trase Topolčany - Nitra. Bicyklom sme cestu neriskovali – kvôli tme a počasiu – veď kto by mal na dedine bicykel s dynamom vpredu a či s odrazkou vzadu, a aj to sme doma boli siedmy a dlho sme mali len jeden po domácky poskladaný bicykel?!

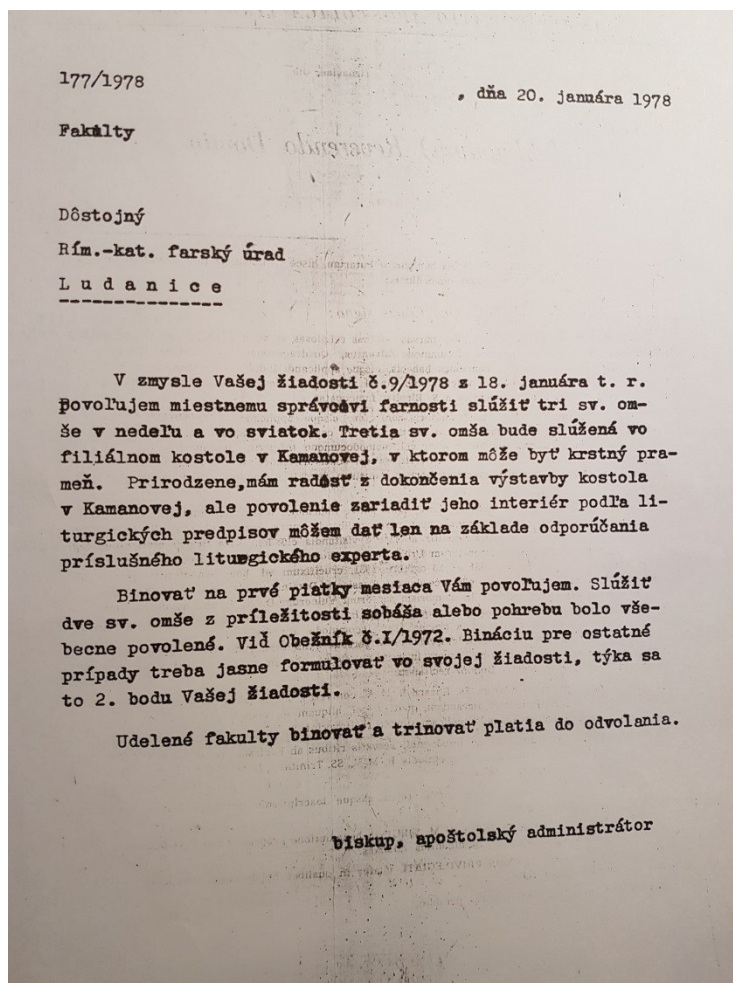

Z môjho detského Pamätníka

Naša farnosť je veľká, na bohoslužbách nás vždy bolo prebohaté zo štyroch dedín – Ludanice, Dvorany nad Nitrou, Mýtna Nová Ves a Kamanová vo farskom kostole. Rovnako tak aj na birmovke, na ktorú nás pripravoval ako ináč na a po sv. omšiach v kostole. Veď keď som ja bol na sv. birmovania, 31.októbra 1976, nás bolo tuším vyše šesťsto. Otcovi biskupovi Mons. dr. Júliusovi Gábrišovi (1913 – 1987) som s Vierkou Stolárovou z Ludaníc recitoval na privítanie básničku – to bolo tuším také prvé *Drškove pozvanie* pre mňa. Druhé nasledovalo následne, keď u nás komunisti ¹ povolili slúžiť sv. omše a dokončiť rozostavaný kostol na cintoríne. Bolo že to radosti, nadšenia a entuziazmu u nás v celej dedine. Pán farár Drška napísal list biskupovi do Trnavy, ktorý mu aj odpovedal – fotokópie prikladám. Samozrejme, že s odvahou pána farára Dršku toho náboženského bolo omnoho viac: A za to patrí Pánu Bohu a pánu farárovi veľká vďaka!

¹ Porov. MÁČOVSKÝ, V. 2008. *Spoveď posledného komunistického biskupa alebo Slovenská odysea*. Bratislava: Vincent Máčovský, 2008, 362 s.

Z archívu RKC, farnosti Ludanice

A hneď na druhú nedeľnú sv. omšu ma pán farár pozval miništrovať. Bol som už ôsmak, následne gymnazista, ktorý sa následne stále viac a viac utvrdzoval v tom, že môj sen *chciť byť od malička kňazom* sa pod vplyvom dobrého kňaza a svojho vlastného farára utvrdzoval a naberal reálnejšie kontúry. A to hlavne kvalitnými homíliami s príkladom na sv. omšiach ako i v živote, ktorý vždy patrí do homílie ale aj do nášho kresťanského svedectva a priťahuje. A pán farár priťahoval!

Kamanová, Filiálny kostol Povýšenia sv. Kríža

Nevynechával som u nás sv. omše – miništroval som, lektoroval a moju dušu formoval pán farár aj počas sv. spovede. Na Vianoce sme vždy všetci miništranti dostali vecné darčeky – bol to náš skutočný otec – duchovný otec. Hoci už keď som bol na Gymnáziu v Topolčanoch, využil som i včasné ranné sv. omše a sv. spovede u pána dekana – farára a kanonika vdp. dr. Ladislava Dorušáka (1923 - 1997) – môjho druhého duchovného vodcu a veľký príklad Cirkvi v okrese Topolčany. Myslím, že on pevne stál a kryl aj kňazov nášho dekanátu ako i vdp. farára Augustína Dršku. Určite spolu vybavili aj

náš Filiálny kostol Povýšenia sv. Kríža. Nakoľko sme mali stále viac a viac bohoslužieb, binované sväté trojdnie, procesie na Božie Telo okolo kostola návštevy z tajnej – Umlčanej cirkvi. Pamätám si, že aj mňa raz pozval na faru, kde bol premietaný po anglicky film *Život Krista*. Požičiaval mi knihy na čítanie typu: Don Bosco, Sv. Dominik Savio, Blčiaci oheň o sv. Piovi X. a iné. Chlapi dokončili kostol, ženy pozbierali peniaze na vybavenie kostola a my deti pomáhali, kde sa len dalo. 14.septembra 1981 bol kostol pri večernej sv. omši požehnaný biskupom dr. Júliusom Gábrišom – pre mňa veľký duchovný zážitok. Niečo som o tom napísal v publikácii *Diamant našej obce*.²

Kamanová, Filiálny kostol Povýšenia sv. Kríža

Obaja spomínaní kňazi mi neskôr vybavili audienciu u banskobystrického biskupa Mons. dr. Jozefa Feranca (1910 – 2003) pred vstupom do seminára, lebo za materskú diecézu – Trnavskú apoštolskú administratúru by ma určite nevzali a nechceli riskovať

² Porov. ZEMKO, P. 2006. *Diamant našej obce*. Kamanová: Obecný úrad, 2006, 58 s. ISBN 80 – 969589 – 4 – 1.

moje odloženie. A tak som sa po maturite stal od akademického roku 1983/ 1984 Gustinkovým prvým bohoslovcom v jeho kňazskej ére. Vždy mal cez prázdniny záujem o mňa a pýtal sa, že ako je v seminári. Zdôrazňoval mi, aby som sa učil, modlil a poslúchal, mal v úcte jeho spolužiakov – mojich profesorov: dr. Františka Alexandra Kišidaya (1940 – 1987) a dr. Jozefa Krajčího. Chodili sme spolu na púť do Topoľčian, vozil ma do Šaštína, ale i na nedeľné sv. omše, ktoré sme strávili všetky tri spolu – myslím, že sa aj rád pochválil, že má bohoslovca, ale teraz viem, že to aj mne pomáhalo, aby som nebol taký plachý, lebo vo farskom kostole som skoro nikoho nepoznal a tak som pekne spolufarníkov spoznával.

Kamanová, Filiálny kostol Povýšenia sv. Kríža

Často som chodil na faru, kde som pracoval v kancelárii – čo bolo treba zapísať a opísať a vypísať – k čomu mnohí moji spolužiaci ani len počas štúdia nepričuchli. Aj takto ma pragmaticky učil. Spolu s pánom kanonikom Dorušákom mi vybavili vodičák – auto sme doma nemali a po škole by som bez auta neexistoval. Od prvého ročníka mi tiež povolili rozdávať na každej sv. omši sv. prijímanie a v mene pána farára som viedol i nedeľné Litánie a Krížové cesty v Kamanovej a trochu aj miništrantov.

Myslím si, že z mojej vysviacky mal veľkú radosť – zorganizoval veľký Deviatnik modlitieb za mňa počas deviatich mesiacov a neskutočne pomohol našej rodine s prípravou primícií. Bolo to niečo vyše roka – 6.marca 1987 - po smrti môjho otca. My dvaja sme sa o všetkom pekne spolu dohodli a deň „D“ mohol prísť. Bol ma obliekať do dalmatiky v Bratislave na diakonáte – 9.decembra 1987.

Bratislava, Dóm sv. Martina – 9.decembra 1987

A potom ma na presbyteráte v Banskej Bystrici 18.júna 1988 obliekal môj primičný kazateľ Mons. dr. Bohumil Kapusta (1922 – 1994). Po mne stiahol Gustinko do Ludaníc na primície aj topoľčianskeho bohoslovca Petra Mandúcha, po mame pochádzajúcej z Ludaníc – vysvätený bol v roku 1988 za Rožňavskú diecézu. Teológiu začal z Ludaníc študovať aj Andrej Kapusta, ale nakoniec sa nedal vysvätiť.

*Pred starou farou v Ludaniciach – P. Zemko, bohoslovec – vdp. A. Drška, farár –
P. Mandúch, bohoslovec*

Ako diakona ma nechal vykonávať všetko, čo som len mohol doma stihnúť – predsa len som mal pred sebou posledný piaty ročník: hlásal som Božie slovo, rozdával som sv. prijímanie, vystavoval som Najsv. Sv. Oltárnu a udeľoval požehnanie a raz som aj v Ludaniciach pochovával.

Pohreb na cintoríne v Ludaniciach – vdp. A. Drška, farár a dp. P. Zemko, diakon

Moja nebohá mama mi často hovorievala: *Si presne taký istý ako pán farár Drška!* Ona, pán farár Drška ako i Štefan Gerhát – kostolný otec ludanickej farnosti a dnes kostolník v našom Farskom kostole Najsvätejšej Trojice v Ludaniciach ma po primíciách, v nedeľu dopoludnia 26.júna 1988 v Kamanovej ako i v pondelok večer 27.júna 1988 v Ludaniciach, zaviezli autom na moju prvú kapláňku v Banskej Bystrici – meste, kde sa vlastne skončila ich misia – mojej mamy ako aj pána farára. Pán Boh to tak zariadil, že obaja zomreli v rovnakom čase – mama 27.septembra 2009 a vdp. Drška 29.septembra 2009; obaja mali pohreb v rovnaký deň – 1.októbra 2009 – mama v Kamanovej a on rozlúčku v Bratislave a pohreb v Kútoch, takže som sa mu nemohol na pohrebe zúčastniť. Po mame som veľa zdedil – povahove a od pána farára som sa naučil: mať poriadok v kancelárii a plánovať aj rok dopredu; lásku k homíliam, homiletike a k histórii; tiež som nosil donedávna tašku a v nej breviár so sebou – ale už prišla možnosť elektronickej formy a tak používam modlitbu z mobilu, tabletu či PC; rád ako *Záhorák* mal Boží dar – víno, naučil som sa ho vypiť aj ja; na fare vždy bolo veľa ľudí, ktorých nielen prijímal, ale aj im posluhoval vysluhovaním sviatostí – známa je jeho veta, ktorú vraj povedal na Okresnom národnom výbore, keď mu vytýkali, že

potajomky a po večeroch krstí. Na čo on odpovedal: *Cez deň našich a večer vašich!* Nikomu nič neodmietal, ako by sme to mali robiť podľa vyjadrenia pápeža Františka všetci kňazi! Mal rád humor a vodu, opravoval kostoly, zvonice, kríže a sochy, vyučoval deti a v Ludaniciach napokon postavil faru, za čo mu na nej odhalili pamätnú tabuľu - a rovnako tak robím ja ako aj ostatní kňazi vždy s pomocou svojich drahých veriacich.

Vdp. Augustín Drška mal ako jeho svätý krstný patrón *srdce* na dlani, ktoré z lásky k Pánu Bohu ponúkal všetkým ľuďom. Aj mne, po vysviacke, potykali sme si, hoci sme sa stretali ešte menej, ako keď som bol študentom – len veľmi individuálne. A to počas opušťáku a dovolenky na Základnej vojenskej službe, na fare v Malackách, Vrakuni, Čároch aj Dlhých Dieloch ale aj na fare na Teplickej. Snáď posledným našim rozhovorom bol jeho telefonát, keď mi blahoželal k vymenovaniu za trnavského generálneho vikára. Ale živého som ho už nestihol. Považoval som si za povinnosť zorganizovať veriacich z celej ludanickej farnosti a na tridsiaty deň po smrti sme putovali do Kútov, kde som za spásu jeho duše odslúžil sv. omšu a na cintoríne sme sa za neho pomodlili, položili kyticu kvetov, zapálili sviečky v nádeji na stretnutie v Nebeskej vlasti.

*Primície v Kamanovej – 26. júna 1988 – vdp. A. Drška, farár – P. Zemko, novokňaz
a Mons. dr. B. Kapusta, dekan – farár*

***Svätá omša na 30. deň po smrti
vsdp. dekana – farára Augustína Dršku,
výpomocného duchovného v Bratislave – Kráľovnej rodiny***³

Kúty, Farský kostol sv. Jozefa – 29. októbra v Roku kňazov 2009

Želivský pán opát; spolubratia v kňazskej službe – vdp. farár Peter Racek z Horných Obdokoviec a vdp. farár Dušan Kajanovič z Ludaníc – nástupcovia nebohého v úrade farára; vsdp. farár ThDr. Alojz Lackovič z Trnavy – Modranky; vsdp. ThDr. Pavol Tomek zo Smoleníc; vdp. farár Andrej Krupa z tejto kútskej farnosti; sestry a rodina + kňaza Augustína, bývalí farníci z našej ludanickej farnosti, vy všetci drahí bratia a sestry!

Hociktorí z vás, čo sme dobre poznali vsdp. dekana Augustína Dršku, by sa dnes za určitých liturgických možností mohol postaviť na toto miesto a mohol niečo povedať na povzbudenie všetkých nás v tejto chvíli.

No som tu teraz postavený ja – podľa odporúčania pána organistu Jozefa Gerháta z Ludaníc, lebo zomrelý pán farár ma viedol od chlapca až k oltáru na primíciach. Preto sa snád' veľmi osobne pousilujem prihovoriť sa vám, povzbudiť vás a svojim spôsobom odobrať sa od zosnulého kňaza, ktorého tridsiaty deň smrti si aj takto pripomíname my všetci, ktorí sme 1. októbra 2009 v približne rovnakom čase stáli pri otvorenom hrobe mojej mamy, ale ktorí sme vôbec nemali s tým žiadne problémy, aby sme sa v tej chvíli modlili za oboch zomrelých, ktorých si Pán v *Roku kňazov* a dva dni po sebe povolal k sebe do večnosti.

Pápež Benedikt XVI. o sv. Jánovi Márii Vianneyovi – patrónovi farárov napísal, že „*vedel posilňovať svoj ľud slovami a sviatosťami*

³ ZEMKO, P. 2009. *V Roku kňazov II*. Trnava: Ivona Matúšová, 2009, 32 s. ISBN 978 - 80 - 89413 - 05 - 8.

svojho Ježiša, hoci sa často v presvedčení o svojej osobnej nehodnosti úzkostlivo chvel až do tej miery, že si niekoľkokrát želal, aby sa mohol zbaviť zodpovednosti svojho úradu vo farnosti, ktorého sa cítil nehodný. Predsa však s príkladnou poslušnosťou naďalej ostával na svojom mieste, lebo ho spaľovala apoštolská horlivosť za spásu duší.“

4

Keď si dobre uvedomíme tieto pápežove slová a premietneme si ich na nebohého kňaza Augustína, ba my kňazi si osvojíme ich obsah, zistíme, že pápež prostredníctvom tohto vyjadrenia o sv. Jánovi Márii Vianneyovi hovorí vlastne o podstate sviatosti kňazstva, ktorú v roku 1963 vzal na seba aj pán dekan Augustín a následne každý jeden z nás kňazov v histórii svojho osobného života. Ja som bol chlapec, štvrták na Základnej škole v Kamanovej, keď k nám do Ludaníc prišiel vsdp. farár Augustín Drška z kaplácky v Topoľčanoch na jeseň v roku 1974. Odvtedy som ho vnímal ako toho, ktorý u nás slúžil sv. omše, vysluhoval sviatosti, navštevoval starých a chorých, pochovával a učil nás v škole náboženstvo – to boli hodiny! Plné humoru, premietania filmov a diapozitívov, ale aj disciplíny a poriadku, či po náboženstve vozením v aute, v kufre auta, všetci natlačení z maličkých školičky. A keď sa mu podaril husársky kúsok, že počas komunizmu otvorili u nás zatvorený a rozostavaný kostol, kde boli potrební miništranti – zavolať ma medzi prvými posluhovať k oltáru, mal na nás neskutočne trepezlivé nervy – a volal všetkých a každého – v poníženosti a nehodnosti svojho vlastného *ja* skrze *seba* k Ježišovi.

A tu kdesi sa začína aj môj príbeh utvrdenia kňazského povolania, ktoré som cítil od malička, no počas pôsobenia pána farára Augustína Dršku som jasne cítil, že skrze jeho kňazské pôsobenie a službu ma volá Pán, o čom som s hrdosťou vydal svedectvo aj pred skúšobnou komisiou na bohosloveckú fakultu, kde som vyznal, že mojimi veľkými vzormi sú náš pán farár a pán kanonik dr. Ladislav

⁴ BENEDIKT XVI. *List na Rok kňazov.*

Dorušák z Topoľčian, ktorého služby som pre blízkosť času na Gymnázium v Topoľčanoch mohol ľahšie využívať. Viete, hovorí sa, že druhým seminárom pre kandidáta kňazstva je rodina a farnosť. Vďaka Pánu Bohu, mojim rodičom a pánu farárovi Drškovi som tento druhý seminár doma vždy mal. A tak dnes to, že kňazom som, že mám nejaké konkrétne ľudské i kňazské návyky, za to vďačím im! Ako počas svojho života boli na mňa hrdí – veď na mojich primíciach pán farár vyznal, že som prvý kňaz, ktorého mal možnosť vychovávať od chlapca až po vysviacku, a preto do smrti budem na neho hrdý aj ja! V Kútoch som bol ako novokňaz, pri striebornom 25. výročí sv. kňazstva pána farára Dršku, potom na pohrebe jeho mamy a som tu i dnes, ako skoro už dvadsaťdva ročný kňaz, ktorý sa teraz učím v novej funkcii, tesne po boku trnavského arcibiskupa, Mons. Róberta Bezáka, aby som to, čo ma naučili, mohol snád' odovzdávať pre dobro všetkých. Tak ako to robia moji spolubratia tam, kde pôsobia, ako to robili kňazi pred nami a tak ako to do konca vekov budú robiť kňazi aj po nás. Zostáva tu len otázka, koľko budeme aj my žiť z Krista a ako budeme poslušní Cirkvi aj my? Často si pripomínam slová pána dekana a farára Dršku, keď ho predvolali na Okresný národný výbor v Topoľčanoch, aby ho napomenuli, že nesmie potajomky krstiť komunistom, učiteľom, úradníkom, politikom, jednoducho tým, ktorých režim za to prenasledoval. A on im na to povedal: Cez deň krstím našim a v noci krstím vašim! Teda bol tu a žil pre všetkých. Preto sa nečudujme, že koľkí ho poznali – v komunizme tajná i verejná cirkev, koľké čísla v matrikách vyprodukoval – dnes mu mnohí ďakujú aj po smrti v Katolíckych novinách a v konečnom dôsledku ako som už o tom veľa hovoril aj my tu a dnes prítomní z Ludaníc, Dvorian nad Nitrou, Mýtnej Novej Vsi a Kamanovej, kde prežil s nami podstatnú časť svojho nezabudnuteľného kňazského života – pätnásť rokov.

Pán opát, kňazi, bratia a sestry! Záverom sa znovu pridajme k slovám pápeža: „*Aby v nás nevzniklo existenciálne prázdno a*

aby nebola účinnosť našej služby ohrozená, musíme sa zakaždým znova pýtať: Sme skutočne preniknutí Božím slovom? Je ono skutočne pokrmom, z ktorého žijeme väčšmi ako z chleba a vecí tohto sveta? Poznáme ho pravdivo? Milujeme ho? Zaoberáme sa vnútri týmto slovom tak, aby skutočne poznačilo náš život a sformovalo naše myslenie?. Tak ako Ježiš povolal Dvanástich, aby boli s ním (porov. Mk 3, 14), a až potom ich poslal kázať, tak aj dnes sú kňazi povolaní prijať tento nový životný štýl, ktorý zaviedol Pán Ježiš a ktorý si apoštoli osvojili. Práve bezpodmienečné prijatie tohto nového životného štýlu charakterizovalo kňazské úsilie farára z Arsu. “⁵ Tento štýl zachytil kedysi tu v Kútoch aj Augustína Dršku, aby sa stal kňazom – pre seba i pre nás, zachytil nás a teraz, keď ho tu niet, nech stále pokračujeme v tomto Kristovom štýle aj my. Amen.

⁵ BENEDIKT XVI. *List na Rok kňazov.*

Sv. omša za + vsdp. Augustína Dršku, dekana – farára,

1. výročie smrti⁶

Ludanice, Farský kostol Najsv. Trojice – 29. septembra 2010

Bratia v kňazskej službe – pán farár a pán kaplán; milovaní spolurodáci, bratia a sestry!

Čo mi zanechal pán dekan Augustín Drška?

Vzťah ku knihe, alebo ešte lepšie a špecificky povedané k historickej knihe – alebo úplne jednoducho povedané, zanechal vo mne vzťah k histórii.

Či už to boli žiaľ len za jeden jediný školský rok filmy o sv. Tarzíiovi, sv. don Boskovi – priznám sa viac si už nepamätám, učil ma náboženstvo len v štvrtom ročníku *Základnej školy pre 1. – 5. ročník* v Kamanovej – dnes už neexistujúcej. Alebo knihy, čo mi buď daroval, alebo požičal na prečítanie, ktoré som ako chlapec dychtivý po kňazstve – a on to na mne videl, že chcem byť kňazom – s ľahkosťou som priam hltal, ako napríklad: o sv. Piovi X., sv. Jánovi Márii Vianneyovi, sv. Márie Magdaléne. A nikdy nezabudnem na hraný anglický film, ktorého zneniu sme tu na starej fare v obývačke nerozumeli, ale filmu o Ježišovi nie je potrebné rozumieť, stačí ho pochopiť a podľa Krista žiť: Ako nás to len povzbudilo! Ak máte

⁶ ZEMKO, P. 2010. *Trnavskej arcidiecéze I. (Príležitostné homílie)*. Trnava: Ivona Matúšová, 2010, 40 s. ISBN 978 – 80 – 89413 – 09 – 6.

rovnakú skúsenosť, verím, že ani vy tak ani ako ja nikdy nezabudneme.

Pán dekan sám mal rád históriu, veď vždy nám ju ponúkal na *hody*, či na *Silvestra* alebo pri iných rôznych príležitostiach. Latinské príslovie hovorí: *Historia est magistra vitae*, čo znamená, *História je učiteľkou života*. A to rovnako platí aj v Cirkvi, veď samotné *cirkevné dejiny* nás pobádajú k nasledovaniu vzorov z histórie v našom praktickom živote. Pripomínam nám všetkým sv. Ignáca z Loyoly, ktorý sa raz v noci začítal do *Životopisov svätých* a rozhodol sa pre život viery: zanechal predchádzajúci život, stal sa kňazom, založil rehoľu jezuitov a stal sa svätým. Alebo ako sa sv. Augustín, krstný patrón + Augustína Dršku – nahlas na duši celý nepokojný v záhrade pýtal Pána Boha: Ako dlho? Ako dlho to ešte takto má ísť? Má to byť vždy zajtra a opäť zajtra? Prečo nie hneď a teraz? Prečo ešte v túto hodinu nie je koniec mojej nehanebnosti? A v tom počul zo susedného domu hlas: Vezmi a čítaj! Vzal tento povel vážne a automaticky vzal do ruky prvú knihu, ktorú chytil. Začítal sa tak do listov sv. Pavla apoštola. Do duše sa mu vrátil pokoj! ⁷ A zrodila sa gigantická osobnosť vynikajúceho teológa, filozofa, biskupa a jedného zo štyroch západných cirkevných otcov.

Pán dekan Augustín Drška rád čítal. Hovorí sa, že kto veľa číta, má dobrú slovnú zásobu a pán dekan ju skutočne už aj podľa svojho *priezviska* naozaj mal dobrú: bohatú zásobu humoru, vtipov, čo malo obrovský význam hlavne pri osobnom stretnutí s ním. Nezabudnuteľné boli jeho návštevy v domácnostiach a hlavne homílie pri bohoslužbách boli špičkové, nikto pri nich nespál. Každá bola vždy perfektne pripravená, „*naklepaná*“ na písacom stroji s červeno – čiernou páskou vo formáte A 5 zložené napoly a vložená do breviára,

⁷ Porov. GOODIER, A. 1993. *Hriešnici a svätí*. Prievidza: Kamil Mečiar, 1993, 190 s.

s ktorým vždy chodil do kostola. A breviár mal najradšej čím prv *odmodlený* už skoro ráno – sami si to mnohí pamätáte – dvere na starej fare boli často otvorené a pán farár sa prechádzal s breviárom v ruke a modlil sa. Rád si každého všimol, okríkol, pozdravil, prihovoral sa – je mu jedno či je to dieťa, žena, školák, muž, robotník. A to všetko zavčas rána *kričal na okolo idúcich* zo starej fary. Veru starú faru si odtrpel, prežívajúc hlavne v zime v kancelárii pri zakúrených *péterkách* aj chlad a zimu. Ale Pán Boh mu dal dožiť sa povolenia z Okresného národného výboru na dokončenie a otvorenia kostola v Kamanovej v roku 1978, ako i jeho požehnania 14. septembra 1981 Mons. RNDr. Júliusom Gábrišom, biskupom a apoštolským administrátorom trnavským. Postaral sa o obnovu krížov, sôch, zvoníc, kostola v Dvoranoch, kaplnky v Mýtnej Novej Vsi, farského kostola Ludaniciach. Jeho *záverom* pre nás bolo postavenie budovy *novej* fary, na ktorej mu dnes vďaka *Farnosti Ludanice* slávnostne spolu s *Obecným úradom* v Ludaniciach vďaka odhalíme a požehnáme *pamätnú tabuľu*.⁸ Lebo z nej napokon odišiel do Malaciek až príliš potichu a nepozorovane. Nech sa teda v tejto farnosti nenájde nikto, kto by na neho zabudol!

Lenže začal som s duchovnom a s ním chcem aj pokračovať: Ono duchovné bolo v živote nášho pána farára Dršku to hlavné, veď bol rímskokatolíckym kňazom. Pán si ho nepovolal na nič iné. Chcem preto nám všetkým pripomenúť, že v čase jeho pätnásť ročného pôsobenia u nás sa krakovský arcibiskup a kardinál Karol Wojtyla stal pápežom. Akosi mám rád tvrdenie, že všetci čo sme tu, sme generáciou Jána Pavla II. Preto dodávam, sme aj Drškovou generáciou

⁸ „Z príležitosti 1.výročia smrti
nezabudnuteľnému kňazovi
vdp.dekanovi Augustínovi Drškovi
(1939 – 2009)
venujú a za postavenie tejto fary
ďakujú vďační veriaci
29.september 2010“

– ja od onoho štvrtého ročníka základnej školy cez pozvanie miništrovať, duchovné vedenie pri sv. spovedi, rady a usmernenia až po moju vysviacku za kňaza 18. júna – v sobotu - 1988 v Banskej Bystrici a primície 26. júna – v nedeľu - 1988 v Kamanovej a 27. júna – v pondelok – 1988 tu v Ludaniciach, kde som bol 29. novembra – šesť dní po narodení - 1964 pokrstený. Bol to náš *farálko*, môj duchovný otec, tak ako jeho nástupcovia: vdp. Petko Racek, či Jozef Gajdoš alebo dnes už Dušan Kajanovič s kaplánom Martinom Országhom. Som preto veľmi rád, keď prídem domov, hoci ma už nevíta Gustinko a nepočujem jeho výčitku: Palino, čo robíš, jaký si tučný, že on je už v nebi a s úsmevom jemu príznačným mi kýva z domu nášho Nebeského otca. Zakývajme mu aj my všetci, nech za neho oroduje bl. Zdenka Schelingová, sv. Kozma a Damián, sv. Vendelín - naši nebeskí patróni, ako i Sedembolestná Panna Mária Šaštínska, ktorej bol od detstva veľkým ctiteľom. V úcte mal aj svojho predchodcu pána biskupa Jantauscha – pod chvíľou sme boli pri jeho hrobe vo Vrbovom.

Odvážim sa tvrdiť: Kiežby sme tak konali dobro pre cirkev a pamätali na spásu ako on, náš bývalý a pred rokom zosnulý vsdp. dekan Augustín Drška: Nech sa za neho prihovárajú u Pána Boha aj svätí anjeli strážcovia. Na záver: Vďaka ti Gustinko za nás za všetkých, ktorým si bol duchovným otcom – farárom! Ale vďaka aj za nás kňazov, ktorí tu v tejto farnosti máme svoje korene: Pán Boh zaplať za vdp. Petra Mandúcha, vdp. Juraja Karcola, vdp. Andreja Bisáka - a ďakujem aj za seba!

Odpočinutie večné daj mu Pane a svetlo večné nech mu svieti: Nech odpočíva v pokoji! Amen.

A čo by to bolo za Drškovho odchovanca, keby som nepovedal vtip:

„Pán farár Dušan sa dostal do neba a keď sa trochu zoznámil s novým prostredím, povedal si, popozierám sa, koľko je tu mojich bývalých farníkov. No ako hľadal nenašiel nikoho, dokonca ani svojho pána kaplána. Poprosil teda sv. Petra, nech ho pustí opýtať sa do očistca, ale prekvapujúco ani tam nikoho nenašiel. To nie je možné, čudoval sa: Ved' stále sa vzorne pripravujem na homílie a rád im

hlásam Božie slovo, slúžim za nich sväté omše, posväcujem ich sviatosťami, karhám a napomínam deti: Kde teda sú po smrti ich duše? Odvážil sa teda aj do pekla a tam hneď len čo prešiel bránu našiel plno svojich farníkov z Ludaníc, Kamanovej, ba aj z Mýtnej a dokonca i z Dvorian. Bol z toho celý nešťastný, že si chytil hlavu do dlaní a v tom sa prebral, zobudil sa, bol to sen! No do rána už nespál. A urobil bojový plán: nasledujúcu nedeľu v rámci oznamov vyhlásil: Bratia a sestry, vyhlasujem veeel'kúúú duchovnú obnovu spojenú so sv. spoveďou. Budem spovedať celý deň, dopoludnia aj poobede a aby som to zvládol, prosím, nech v pondelok prídu ludančania, v utorok dvorančania, v stredu novančania, vo štvrtok kamančania. Pretože uznáte, že chcem vám len dobre, aby ste sa všetci dostali do neba, lebo ja som za vás zodpovedný, veď som váš pán farár! A mám ešte jedno želanie, v piatok ma vôbec nehládajte, lebo na základe mojich intuícií verejne veľmi prosím, nech sa príde vyspovedať ešte aj pán kaplán Martin – aby sme boli úplní.“

Dvadsaťsiesta nedeľa v cezročnom období – C⁹

Filiálny kostol Povýšenia sv. Kríža, Kamanová – 26. septembra

v Roku kresťanskej kultúry na Slovensku 2010

Milí spolurodáci, bratia a sestry!

O chvíľu budeme počuť v spoločných modlitbách veriacich:
Bože, pomáhaj všetkým kresťanom neochvejne vyznávať vieru.

A to musíme robiť, ako nás k tomu povzbudzovala úvodná modlitba k dnešnej sv. omši, *príkladným kresťanským životom na zemi.*

Príkladom v tom je nám Ježiš Kristus, náš Boh a Pán; ale aj svätí – predovšetkým naši krstní a birmovní patróni; rodičia, kamaráti, známi; kňazi, učitelia a vychovávatelia; cirkevní i svetskí predstavitelia.

No príkladom mám byť aj ja sám. Uvedomujeme si to? O tri dni uplynie rok od smrti nášho pána farára Augustína Dršku. On nám bol skutočným príkladom. Tak sme ho poznali a potvrdzuje to nie len článok o ňom v *Katolíckych novinách* z 9. júla 2006,¹⁰ ale i malička – no pritom významná spomienka na neho v najnovšom čísle *Katolíckych novín*, kde sa píše o jeho ľudskosti a otvorenosti srdca pre

⁹ ZEMKO, P. 2011. *Trnavskej arcidiecéze II. (Príležitostné homílie)*. Trnava: Ivona Matúšová, 2011, 32 s. ISBN 978 – 80 – 89413 – 14 – 0.

¹⁰ Porov. RAUČINOVÁ, M. 2006. Na nedeľnej omši na Dlhých dieloch. In: *Katolícke noviny. Týždenník pre náboženské a spoločenské otázky*, roč. 121, č. 27, 9. júla 2006, s. 14.

všetkých,¹¹ čo len potvrdzuje, akým príkladom nám bol. Nech nám to navždy pripomína aj *Pamätná tabuľa* na *ludanickej* fare, ktorú v stredu, 29. septembra tohto roku, s vďakou za tento vzor pre našu farnosť u nás v čase jeho *farárovania* požehnáme.

Myslím že celý svet a s ním aj my, sme s udivením pozerali 12. septembra 2010 v televízii vystúpenie Nicka Vujicica v brnenskom kine Scala a následne na tlačovke v Prahe, dvadsaťosem ročného kazateľa pôvodom z Austrálie, ktorý nemá ani ruky a ani nohy. A s tým sa tak perfektne vyrovnal, že o tom je celá jeho evanjelizačná činnosť, ktorá už má za sebou tisícvesto akcií v tridsiatich siedmych štátoch sveta. Všade kam príde, vytrvalo zdôrazňuje, že je potrebné pýtať sa vždy len na to, či je to Božia vôľa. Preto rozpráva o Božej добрote a láske, propaguje čítanie Biblie a prostredníctvom neziskovej organizácie pomáha aj chudobným. Pričom zdôrazňuje, že je Bohu vďačný za dar rozprávať ľuďom na stretnutiach – a to aj humorne a inšpiratívne.¹²

Z čoho vyplýva, že každý podľa svojich možností a schopností môže byť druhým dobrým vzorom života: Nezabudnime na to! Amen.

¹¹ Riadková inzercia. 2010. In: *Katolicke noviny. Týždenník pre náboženské a spoločenské otázky*, roč. 125, č. 38, 26. septembra 2010, s. 26 - 29.

¹² Porov. ŠTAUD, D. 2010. Postižením že byť i darem. In: *Katolícký týdeník*, roč. XXI, č. 38, 14. – 20. září 2010/ 25. neděle v mezidobí, s. 1.

100. výročie narodenia

Don Jozefa Strečanského, SDB¹³

Trnava – Farský kostol - bazilika sv. Mikuláša, 18. marca v Roku kňazov 2010

Špačince – Farský kostol Narodenia Panny Márie, 23. mája v Roku kňazov 2010

Na úvod sv. omše, si spolubratia v kňazskej službe, bratia a sestry pripomeňme, že *Rok kresťanskej kultúry*, ktorý v spolupráci s Ekumenickou radou cirkví na Slovensku a Ministerstvom kultúry SR vyhlásila naša KBS na tento rok 2010, čo práve z Božej milosti prežívame, nám dáva príležitosť, aby saj v našej Trnavskej arcidiecéze zjednotení s Mestom Trnava a Trnavským samosprávnym krajom vyzdvihlo niekoľko mimoriadnych osobností, ktoré sa zlatými písmenami zapísali do dejín kresťanskej kultúry. Oni ju vo svojom čase tvorili a ona prostredníctvom nich presahuje hranice tejto samosprávy, arcidiecézy, slovenskej krajiny a stávame sa tak pevnou súčasťou európskych a svetových dejín. Dnes si pri tejto spoločne slávanej sv. omši pripomíname sté nedožitú narodeniny Don Jozefa Strečanského slovami ktorého pokorne prosme Pána Boha „*o odpustenie, ak som s niektorými darmi nenarábal podľa Božej vôle, že som nebol vždy soľou zeme a svetlom sveta.*“¹⁴

Spolubratia v kňazskej službe, vážený pán starosta, rodina Don. Jozefa Strečanského, bratia a sestry!

¹³ ZEMKO, P. 2009. *V Roku kňazov III*. Trnava: Ivona Matúšová, 2009, 40 s. ISBN 978 - 80 – 89413 – 06 – 5.

¹⁴ Myšlienky Jozefa Strečanského. 2010. In. FORDINÁLOVÁ, E. 2010. Spomienka. Kňaz s harmonikou. K storočnici narodenia Dona Jozefa Strečanského. In: *Katolícke noviny. Tradičné noviny súčasného kresťana*, roč. 125, č. 10, 14. marca 2010, s. 21.

Ako chlapec som sa na náboženstve v štvrtej triede, ktoré ma učil niekdajší trnavský kaplán Gustinko Drška, potom neskôr farár v Ludaniciach pri Topoľčanoch - kam patrí aj moje rodisko Kamanová, naučil pieseň, ktorá mi dodnes znie v ušiach:

*Mlad' Bohu verná,
Kristove čaty,
zástavu našu zdobí kríž.
Smer ti ukážu vodcovia svätí,
hore sa srdcia k Bohu blíž!
Len smelo vpred,
nech vidí svet,
mládež vernú Kristovi;
len výš a výš, zdvihnime kríž,
svet sa v Kristu obnoví!“¹⁵*

¹⁵ Mlad' Bohu verná. In: www.iskra.sk/duurko/texty/spevnik/0M47.htm;
www.spievatko.sk/www/build/view_song.php?id=939; www.youtube.com/watch?v=JsBTs9FSNfI.

F C⁷ F C F C G C
1. Mlad' Bohu verná, Kristove čaty, zástavu našu zdobí kríž.
F C⁷ F C G C F G C
Smer Ti ukážu vodcovia svätí, hore sa srdcia, k Bohu blíž.

C⁷ F C C⁷ F
R: Len smelo vpred, nech vidí svet, mládež vernú v Kristovi.
B F C G C⁷F
Len výš a výš zdvihnime kríž, svet sa v Kristu obnoví.

2. Oddanosť Cirkvi, národu, vlasti, burcuje v našich srdciach plam.
Nás nepremôžu nijaké strasti, z cesty nezláka mam a klam. R:

3. Nech naša pieseň voľne sa vznáša, nech sa ozýva celý svet.
Na našej tvári len šťastie žiari, tam, kde je Kristus, žiaľu niet! R:

Túto pieseň sme spievali nevediac, že nám ju pán farár priniesol zo svojho pôsobenia v Trnave: Inak načo by nám to aj bolo vedieť, veď v Československej socialistickej republike v čase môjho detstva bol ešte komunizmus a čím menej sme vedeli, tým menej sme potenciálne mohli pri výsluchu prezradiť. No vráťme sa k onej piesni, ktorá nás deti a mládež, čo rodičia pravidelne vodili do kostola, popri pionierskych a zväzáckych budovateľských piesňach burcovala a oduševňovala k životu Kristových verných vojakov, idúcich len priamo vpred hrdo pod Kristovou zástavou.

Vtedy som ešte nevedel, ako to už viem dnes, že autorom tejto dodnes spievanej piesne ako i iných piesní s názvami:

Ó, zem ty krásna

Celý vesmír sa Ti korí

Ty si Peter – Skala

Žatva je síce veľká

Ó, don Bosco

Tvoja sláva

Ó, Mária , Matka naša

Keby som bol vtáčkom so strieborným hláskom

Slovensko moje

Za našou dedinou

*Na jemných krídlach mája, ktoré časom
zľudovali,*

je Don Jozef Strečanský, saleziánsky kňaz, rodák zo Špačiniec, kde sa presne pred sto rokmi – 18. marca 1910 - narodil. Ako najstarší

z ôsmych detí odišiel do školy k saleziánom do Šaštína, ktorí ho neskôr poslali na ďalšie štúdiá filozofie a teológie do mesta Radna v Slovinsku. Tam bol aj 4. júla 1937 v Ľubľane vysvätený za kňaza.

Najskôr pôsobil ako pedagóg v Šaštíne ale od roku 1938 už v Trnave na novootvorenom Biskupskom gymnáziu, ktoré obnovil biskup Mons. Dr. Pavol Jantusch, apoštolský administrátor trnavský, ktorého zhodou okolností 140. výročie narodenia si tiež tohto roku pripomíname ako i 85. výročie jeho biskupskej vysviacky tu v bazilike sv. Mikuláša. Spolu s ním tu v rokoch 1943 – 1946 vyučoval chémiu a prírodopis aj Boží služobník Don Titus Zeman (1915 - 1969), ktorého beatifikačný proces začal Mons. Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup – metropolita. Don Jozef Strečanský tu v Trnave pobudol ako profesor hudobnej výchovy osem rokov. Na škole založil chlapčenský spevácky zbor pod názvom Saleziánski chlapci speváci, ktorý je známy skôr pod menom Trnavskí saleziánski speváckovia. So zborom don Strečanský nacvičil náročné homofónne ale i polyfonické skladby, s ktorými vystupoval tu v Trnave, po celom okolí ale i na zájazdoch po celom Slovensku. Takže si ich všimol i Československý rozhlas, štúdio Bratislava, kde uskutočnili nahrávky. Strečanský pre zbor jednak komponoval vlastné skladby s náboženskou a národnou tematikou, no upravoval i slovenské ľudové piesne, ale poznáme ho aj ako autora textov k Schubertovej *Ave Marii*, Schumanovmu *Sneniu*, či Fibichovmu *Poemu*. No Trnava na neho nikdy nezabudne preto, že jeho text *Matka Božia Trnavská* inšpiroval Ďalšieho trnavského hudobného génia – Mikuláša Schneidra – Trnavského, ktorý skomponoval hudbu a pieseň sa dodnes predovšetkým týmto chrámom nesie ku cti našej slziacej Trnavskej Matky. Don Strečanský chlapčenský spevácky potenciál využil pre inscenovanie spevohier – operetiek, kde sám skladal hudbu. Sú to:

Kaplnka v lese

Rybár Marek

Podivná socha.

V poslednej *Podivná socha* použil Don Strečanský melodické nápevy svetoznámeho Jacqua Offenbacha, čo zaujalo počas Slovenského štátu aj *Slovenské národné divadlo* v Bratislave, ktoré operetku naštudovalo a uviedlo vo svojom repertoári.

Nakoľko však Don Strečanský bol aj obľúbeným kazateľom na ľudových misiách, tak ho predstavení rehole preložili z Trnavy za predstaveného do saleziánskeho *Malého seminára* v Komárne, kde tiež založil spevácky zbor – *Komárňanskí speváčkovia*. Okrem toho tam učil aj na viacerých stredných školách. Lenže to už začínal v Československu tvrdý komunizmus a štátna bezpečnosť 27. septembra 1950 zatkla aktívneho a obľúbeného rehoľného kňaza a saleziána, no akoby zázrakom sa mu pred väzením podarilo ujsť a v železničiarскеj uniforme emigrovať cez Bratislavu a Moravu do Rakúska. Tu si na univerzite v Innsbrucku doplnil hudobné vzdelanie a po dvoch semestroch pokračoval v štúdiách na Pápežskom inštitúte pre sakrálnu hudbu v Ríme. Tu ho v roku 1952 hlavný saleziánsky predstavený vyslal na misie do Belgicka s tým, že sa má starať o mladých v utečeneckých táboroch v Nemecku, ale i v Rakúsku a prípadne i inde v severnej Európe. A tak spolu s ďalšími slovenskými misionármi – saleziánmi: Rafaelom Černým (1924 – 2006), Augustínom Lovíškom (1922 – 1980), Štefanom Škorčíkom (1931 – 1985), Jánom Mihalcom (1925 – 2002), Štefanom Faberom (1909 – 1985) a Jánom Tockým (1930 – čo ešte žije v Žiline), sa postarali o mladých ľudí - utečencov z Východnej Európy, ktorým pomohli vyučiť sa remeslu a popritom mravne a zodpovedne sa postaviť do samostatného slobodného života.

Don Strečanský ako prvý vedúci *Slovenskej katolíckej misie v Belgicku*¹⁶ aj tu: písal do slovenských časopisov – *Slovenské hlasy z Ríma*, *Slobodné Slovensko* a *Jednota*; dával prednášky a duchovné cvičenia, s ktorými navštevoval Slovákov motocyklom či neskôr autom po celej Európe, pričom ročne najazdil aj 80. 000 km vychádzajúc z Wolluwe St. Peter a La Marmite pri meste Tournai, alebo z Rameguies – Chin Saint Georges. Všade, kde bol Don Strečanský, tam bolo vždy veselo – spomína si tiež belgický emigrant a vrbovský rodák, ešte žijúci deväťdesiatjeden ročný Anton Polák vo svojej knihe, ktorú vám dnes darujem.¹⁷ Posledné roky svojho života Don Strečanský ťažko ochorel a zvlášť posledných dvadsaťsedem mesiacov prežil v ťažkom utrpení. Napokon zomrel 22. júna 1985 v belgickom Saint Ode.¹⁸ Pochovaný je na saleziánskom cintoríne v Grand – Haleux, kde má len jednoduchý pomník s nápisom: „*Joseph Strecansky (1910 – 1985) RIP.*“¹⁹

Na oslavách jeho významných výročí nikdy nechýbali významní slovenskí hudobníci. Vďaka Pánu Bohu i všetkým vám – rodine, vdp. farárovi a p. starostovi, že na oslave jeho nedožitého stého narodenia nechýbame ani my! Preto mu venujme túto spoločnú sv. omšu a po sv. omši mu položme k jeho pamätnej tabuli i náš pomyselný veniec vďaky – tak ako už 18. marca tohto roku na budove Arcibiskupského úradu v Trnave, presne tak urobíme i dnes tu v jeho rodných Špačinciach. Preto sa na záver môjho príhovoru poďakujeme Pánu Bohu za Don Jozefa Strečanského jeho vlastnými slovami, ktoré nám

¹⁶ Porov. BOSÁK, Ľ. – KÝŠKA, P. 2009. *Telom v kraji dávnych Belgov – duchom pod Tatrami. Anton Polák – život a dielo*. Bratislava: Lúč, 2009, s. 199; 204.

¹⁷ Porov. *Tamže*, s. 149.

¹⁸ Porov. ĎURICA, M. S. 2000. Strečanský Jozef, SDB. In: *Slovník katolíckych kňazských osobností Slovenska*, Bratislava: Lúč, 2000, s. 1284 – 1286.

¹⁹ BOSÁK, Ľ. – KÝŠKA, P. 2009. *Telom v kraji dávnych Belgov – duchom pod Tatrami. Anton Polák – život a dielo*. Bratislava: Lúč, 2009, s. 162.

v 10. čísle tohoročných Katolíckych novín zo 14. marca sprostredkovala profesorka Trnavskej univerzity Eva Fordinálová:

*„Ďakujem Bohu za dar kňazstva,
že som mohol hlásať blahozvest'
v kázňach, na duchovných
cvičeniach, misiách
a v prednáškach.*

*Ďakujem za dar optimizmu,
že som mohol skleslých
povzbudzovať, za dar humoru,
že som mohol smutných
rozveseliť, za dar hudby,
že som ju zasvätil
Bohu na oslavu
a blížnemu na potechu.*

*Súčasne prosím o odpustenie,
ak som s niektorými darmi
nenarábal podľa Božej vôle,
že som nebol vždy soľou zeme
a svetlom sveta.“²⁰ Amen.*

²⁰ Myšlienky Jozefa Strečanského. 2010. In. FORDINÁLOVÁ, E. 2010. Spomienka. Kňaz s harmonikou. K storočnici narodenia Dona Jozefa Strečanského. In: *Katolícke noviny. Tradičné noviny súčasného kresťana*, roč. 125, č. 10, 14. marca 2010, s. 21.

Pavol Zemko

Duchovný otec Augustín Drška v mojich spomienkach

1. vydanie

Text neprešiel jazykovou úpravou.

Vydavateľ: Ivona Matúšová, Trnava

© 2019

ISBN 978-80-89979-09-7